

การวิเคราะห์โครงสร้าง การแสดงตลกในงานสื่อวีดิทัศน์

เพื่อความเข้าใจที่ลึกซึ้งของการแสดงตลก งานบทนี้จึงเป็นการศึกษาเพื่อตอบ
วัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ต้องการทราบในส่วนโครงสร้างการแสดงตลก ที่ปรากฏอยู่ในสื่อ
วีดิทัศน์ตลกของไทย ทั้งนี้ โดยอิงอาศัยหลักแห่งทฤษฎีการเล่น ตรรกะของตลกและทฤษฎี
การแสดงแบบบทเปิด

โครงสร้างของตลก

จากข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาวิเคราะห์ พบว่าการแสดงตลกในงานสื่อวีดิทัศน์เป็นการ
แสดงโดยอาศัยโครงสร้างแบบกลุ่ม (Group) ที่มีตัวแสดงมากกว่า 2 คนขึ้นไป และมี
โครงสร้างการแสดงแบบตัวบุ๋ม แม้คู่ ทั้งนี้จะเห็นได้จากตลกจะเป็นคณะ ที่เรียกกันว่าคณะไร่นัด
เจริญยิ้ม คณะล้อต๊อก ชูศรี คณะเพชร ตารานาย คณะซูปเปอร์เรจิก จุ่มจิม หรือนอนอดิศักดิ์
มีคณะสี่สี คณะเด่น เต๋อ เทพ ซึ่งการเรียกจะเรียกเป็นคณะ โดยมักจะมีชื่อตลกเด่นๆ
ของคณะหรือชื่อหัวหน้าคณะเป็นหลัก เช่น

คณะไร่นัด เจริญยิ้ม มีตัวแสดง 6 คน มีไร่นัด เป็นหัวหน้าคณะ
คณะเทพ โพธิ์งาม มีตัวแสดง 5 คน มีเทพ โพธิ์งาม เป็นหัวหน้าคณะ

สำหรับตลกไทยที่มีการแสดงภายใต้โครงสร้างเป็นกลุ่มก็ด้วยสาเหตุดังนี้

1. ตลกไทยมีที่มาจากการสวดคฤหัสถ์ในอดีต

จากคำสัมภาษณ์ของคุณชูชีพ ช่างของยูทรี หรือท้วม ทรนง ว่า

"เมื่อก่อนไม่มีจ้าววดหรือละครย่อย มีแต่สวดคฤหัสถ์ มีผู้แสดง 4 คน ไม่มีผู้หญิง แต่มีตัวนางอยู่คนหนึ่ง มีตุ้ย กับคอกหนึ่ง คอสอง มีทิวพระธรรมตั้งอยู่บาบหนึ่ง มีตาลบัตรคนละอัน มีเทียนจุดเล่มหนึ่ง เขาจะเล่นและแต่งตัวกันตรงนั้นเองโดยใช้ตาลบัตรบังเอาไว้ เล่นกันสนุกมาก โดยเฉพาะทำออกภาษา หมายถึง การพูดภาษาจีน ฉวน ฉวก มอญ พม่า การสวดคฤหัสถ์นี้มีเฉพาะงานศพเล่น แก่เหงาคนมาในงานเท่านั้น "

จะเห็นว่าการสวดคฤหัสถ์เป็นการสวดในงานศพเลียนแบบการสวดศพของพระ ซึ่งมี 4 องค์ การสวดคฤหัสถ์ก็มีผู้แสดง 4 คนเช่นกัน เมื่อเวลาว่างเลยมาการสวดคฤหัสถ์ เริ่มเลือนหายไป แต่โครงสร้างของการเล่นสนุกแบบเป็นกลุ่มยังคงอยู่และกลายมาเป็นจ้าววด โดยเปลี่ยนจากการเล่นแก่เหงาในงานศพเป็นการเล่นสนุกทั่วไป

2. การแสดงอยู่ในลักษณะผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ

จากทฤษฎีการหัวเราะของอริสโตเติลที่กล่าวถึง "มนุษย์มักจะหัวเราะคนเก่งหรือคนที่ไม่รู้จักตนเอง การหัวเราะทำให้เราเกิดความมั่นใจในตัวเอง แต่บนความเจ็บปวดของผู้อื่นเพราะเขาซื่อซ่ายกว่าเรา โดยเฉพาะความอับโชคทางสรีระหรือความพิกลพิการของมนุษย์ ผู้ที่ถูกหัวเราะมักเป็นคนไม่สวยหรือไม่สมประกอบทางใดทางหนึ่ง อารมณ์ขันที่เกิดขึ้นในลักษณะนี้ฝ่ายผู้หัวเราะจึงมีฐานะเหนือกว่าอีกฝ่ายที่ถูกหัวเราะ "

สอดคล้องกับคำสัมภาษณ์ของคุณท้วม ทรนง ที่ว่าความฮาของคนในอดีตอยู่ที่ไม่ตะขาบ

"...ทั้งหมดที่จะแสดงก็ออกมาแต่ไม่ออกกันมาทั้งหมด ออกมากัน 2 คนก่อน พอเล่นให้คนฮาเข้าที่ดีแล้วที่นี้ก็ทยอยกันออกมาจนครบชุด เรียกว่าฮากันไม่ขาดระยะ สิ่งที่เราอยากจะทำไม่ได้คือ ไม้ตะขบ วิชาชีพเมื่อไร ฮาเมื่อนั้น ไม้ตะขบทามาจากกระบอกไม้ไผ่เอามาผ่าจวนถึงรคน เพื่อกันตีไม้ให้เจ็บแต่ตึง..."

การฮาที่มีผู้ดีและผู้ถูกดีคือ มีผู้กระทำความดีและผู้ถูกกระทำความดีให้ความรู้สึกที่วามนุษย์ หัวเราะความเจ็บปวดของผู้อื่น หัวเราะความระคายกว่าเรา แต่การที่เห็นผู้ถูกกระทำ อยู่บ่อยๆ ความสนุกก็จะกลายเป็นความสงสาร แต่หากมีผู้ถูกกระทำเปลี่ยนกันเข้ามาแทนที่ ความสนุกก็ยังถูกรักษาไว้ได้ เพราะความระคายได้ถูกแบ่งกันไป คนดูจึงยังหัวเราะอยู่ได้ ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ตลกไทยที่ถอดแบบตลกดีหัวจากอดีตจนถึงปัจจุบันที่เปลี่ยนจากไม้ตะขบ เป็นจานสังกะสี ยังปัจจุบันนี้เป็นจุดเรียกเสียงหัวเราะอยู่ได้ และยังคงลักษณะของตลกที่เป็นกลุ่มเพื่อให้สอดคล้องกับเหตุแห่งการหัวเราะของมนุษย์

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ตลกที่ปรากฏจึงอยู่ในโครงสร้างแบบกลุ่มซึ่งแตกต่างจากตลกในต่างประเทศที่มีตลกเดี่ยว เช่น ตลกชาลี แชนลีน หรือมิสเตอร์ปิ่น ตลก 2 คน เช่น กูหลูฮาของฉิมพูน และตลก 3 คน เช่น สามเกลอหัวแข็ง ซึ่งมีพื้นฐานความเป็นมาที่ต่างกัน

ลักษณะโครงสร้างที่สำคัญอีกอย่างที่พบคือ ตลกไทยจะมีโครงสร้างการแสดงแบบ ตัวนู แม่กู เล่นเวียนมุขกันไปมาและมีตัวแทรกเพื่อความสนุกสนานซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตัวนูเรื่องหรือตัวนู

เป็นตัวแกนในการแสดง การเวียนมุขหรือดำเนินเรื่องไปข้างหน้ามาให้มีติดขัด ท้าหน้าทีคล้ายๆ พิธีกรที่จะดึงเรื่องไปตามทิศทาง หรือจะเป็นผู้เปลี่ยนมุขเล่นในระหว่างการ

แสดง ตัวบุ มีความสำคัญมาก เพราะเป็นแกนและจะต้องใช้คนที่มีความสามารถ เช่น คณะเบ็ด เชิญยิ้ม จะมีเบ็ด เป็นตัวบุ คณะรัตน์ เชิญยิ้ม จะมีเรีตเป็นตัวบุ คณะชูบเบอรรจ์จิก มีจุ่มจิม เป็นตัวบุ

ตัวแม่คู่

เป็นลูกคู่ กับ ตัวบุ เรื่องมีหน้าที่โต้ตอบกันเพื่อให้เกิดความเคลื่อนไหวของเนื้อเรื่อง และทำให้สนุกสนาน เช่น คณะเบ็ด เชิญยิ้ม ก็จะมีหนูเชิญยิ้มเป็นตัวแม่คู่คอยรับลูกโยนมาจาก ตัวบุ

ตัวคั่น

เป็นตัวทําหน้าที่ให้เกิดอรรถรส เช่น คอยแซว คอยสอดแทรก คอยเล่นลิ้น หรือเป็นตัวทําสิ่งทําให้เกิดเสียงหัวเราะ ตัวบุหรือแม่คู่อาจสลับหน้าที่มาเป็นตัวคั่นได้ตลอดเวลา

ตัวจับ หรือ ตัวเร่ง

เป็นตัวถูกกระทำ จะมีลักษณะเร่งๆ เช่อกๆ ไม่ค่อยทันคนอื่นทําให้โดนทําร้ายหรือ ถูกจะทําให้คนดูเกิดความรูสึกว่าสงสารในเคราะห์กรรมที่ได้รับ

ตัวอีสาน

เป็นตัวที่เกิดขึ้นมาใหม่เพิ่มจากอดีต เพราะสังคมเปลี่ยนแปลง มีคนอีสานเข้ามาอยู่ ทุก มุมเมือง และภาษาอีสานเป็นภาษาที่น่ารัก เมื่อพูดแล้วคนจะรู้สึกขานและล้อเลียนได้

จากโครงสร้างดังกล่าวที่เป็นแบบตัวบุ แม่คู่ ดังนั้นจึงต้องอาศัยภาษาใช้ในการ

รต์ตอบซึ่งนายกสมาคมตลกแห่งประเทศไทยได้ให้สัมภาษณ์ไว้ (สัมภาษณ์คุณเบ็ด เชิญยิ้ม 26 มกราคม 2539)

"ตลกส่วนใหญ่ใช้ภาษาเพื่อให้คนหัวเราะ แบบ Talk มากกว่าใช้ สรีระร่างกายตลกสมัยใหม่ใช้คำพูดจะทำให้ผลดีกว่า สมัยก่อนมีคนเล่น 4 คน มีคนให้จังหวะ เดียวนี้พัฒนาให้มีรสชาติขึ้นโดยมีวงดนตรีแบ็คอัพ ทาเสียงเอฟเฟคช่วยได้เยอะ ...การเล่นต้องระวังเรื่องคาถาขยาบ การเมือง ศาสนา อะไรที่จะไปกระทบทำให้คนเดือดร้อน เราจะ หลีกเลียง แต่การเล่นก็ยังคงเหมือนเดิม โครงสร้างของตลกในอดีตกับปัจจุบันคล้ายคลึงกัน โดยตลกไทยมักจะมีมากกว่า 2 คน ขึ้นไป ซึ่งกำหนดให้มีหน้าที่ต่างๆ กันไป ส่วนใหญ่ก็จะมีตัวบูเรื่อง ตัวแม่คู่ ตัวดิน ตัวเจ็บหรือตัวรัง และตัวอีสาน"

สำหรับตลกในยุคก่อนที่โด่งดัง และเพิ่งได้รับรางวัลศิลปินแห่งชาติ คือ คุณสวาง ทรัพย์สารวย หรือป่าตอกได้ให้สัมภาษณ์ไว้ถึงโครงสร้างการแสดงในอดีตว่า (สัมภาษณ์ป่าตอก 26 มกราคม 2539)

"...การเล่นตลกสำคัญต้องมีแม่คู่คอยรต์ตอบกันในเรื่องต่างๆ คนไทยเล่นคนเดียวไม่ได้ ต้องเล่นมากกว่า 2 เป็นแม่คู่กัน สมัยก่อนใช้ภาษาต่างประเทศมาแทรกทำให้ตลก เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ก็ต้องพูดภาษาที่คนฟังรู้เรื่อง แล้วพูดให้ผิดๆ ถูกๆ คนจะฮา.. การแสดงตลกสมัยก่อนมีพวก อ้วน ผอม เตี้ย ขาว ดำ แต่ตลกใหม่ๆ มีความรู้ หน้าตาหล่อเหลา สมัยก่อนนำขมุขจากตลกต่างประเทศ เช่น ป็อบโรซบ ชาลีแซปลิน แล้วมาดัดแปลงให้เข้ากับคนไทย ตลกไม่เหมือนกับลาตต์ . เพราะลาตต์ร้องเป็นคู่เข้ากัน พูดสองแง่สามง่าม แต่ตลกอย่างอื่นก็ฮาได้....."

จากคำสัมภาษณ์ของตลกที่มีชื่อเสียงทั้งสองท่าน มีส่วนตรงกันตรงที่การแสดงนั้น ใช้โครงสร้างแบบตัวปู แม่คู่ รับผิดชอบกันทำให้เกิดความสนุกสนาน และเพื่อให้ชัดเจนผู้วิจัยจึงได้ เปรียบเทียบตัวตลกมาแต่ละทีมว่าได้มีการจัดแบ่งหน้าที่เพื่อใช้โครงสร้างตัวปู แม่คู่ในการเล่นหรืออ่าม

โครงสร้างตัวปู/แม่คู่ ตำแหน่ง	คณะตลก					
	เบ็ด เชิญยิ้ม	ร่นัด เชิญยิ้ม	เทพ โพธิ์งาม	ชูปเปอร์ รจิก	เพชร คาราฉาย	ชูศรี/ ป่าตอก
ตัวปูเรื่อง	เบ็ด	ร่นัด	เทพ/แจ่ง	ยอดตรง	ธง	ฮ้วน
แม่คู่	หนู	เต่า	หมา	จุ่มจุ่ม	เพชร	ป่าตอก
ตัวคั่น	เบ็ด/หนู	เต่า/ร่นัด	เทพ	ตู้	หม่อมเหยิน	ป่าตอก
ตัวจับ/ตัวรอง	น้ำเฮ้/ ตุมตาม	ถั่วแระ/ เร/จอร์จ	บิลลี่	เฮ็ดดี	เพชร	(เด็ก1)
ตัวอีสาน		เต๋อ	น้อย	ตู้		(เด็ก2)

หมายเหตุ (เด็ก 1, เด็ก 2) เป็นตลกรุ่นใหม่ที่ไม่ทราบชื่อที่ใช้ในการแสดง

จากตารางจะเห็นได้ว่า ตลกทุกคณะจะมีตัวปูเรื่อง แม่คู่ เป็นหลัก ส่วนตัว คั่นตัวจับตัวรอง ตัวอีสาน อาจจะสลับตำแหน่งหน้าที่กันได้ รวมทั้งตัวตลกหนึ่งคนสามารถรับ ไปได้หลายหน้าที่

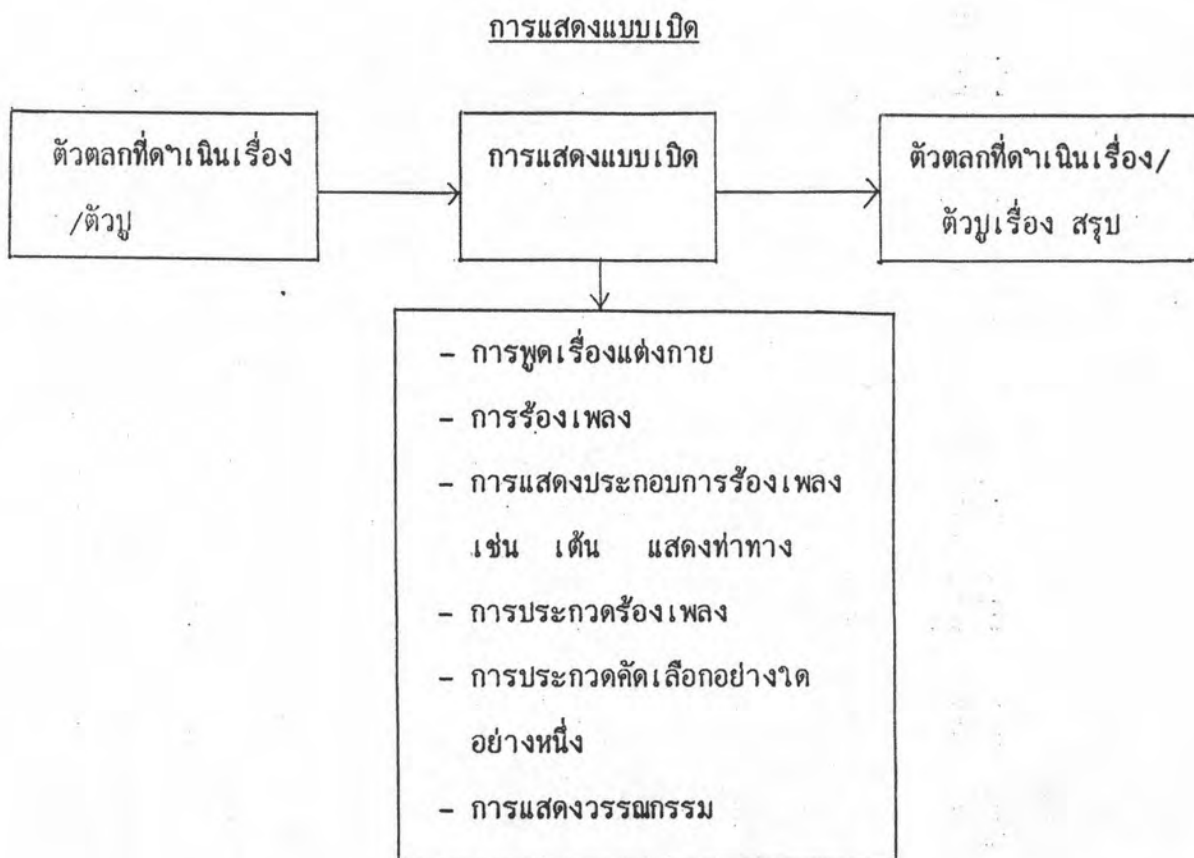
โครงสร้างของเนื้อหาที่ใช้ในการแสดงตลกในสื่อวีดิทัศน์

ในการศึกษาข้อมูลพบว่า รูปแบบการแสดงมักมีความซ้ำกันเพียงแต่เปลี่ยนเนื้อหา การแสดงหรือคาบพูดไป ซึ่งสรุปได้ 3 แบบ คือ

- 1) การแสดงแบบเปิด
- 2) การแสดงแบบมีแกนเรื่อง
- 3) การแสดงแบบผสม

1) การแสดงแบบเปิด

เป็นการแสดงในรูปแบบที่ไม่มีการแกนหลักอะไร ตลกจะใช้หัวพริบปฏิกภาพเล่น และโยนมุขไปเรื่อยๆ โดยมักจะมีหัวหน้าคณะหรือผู้แสดงที่หัวพริบตีเป็นตัวชูเรื่อง หรือ เปลี่ยนมุขเปลี่ยนการแสดง ทั้งนี้การแสดงมุขต่างๆ จะมีการซ้อมไว้แล้ว ซึ่งพอจะสรุปเป็น โครงสร้างได้ดังนี้

ในการแสดงรูปแบบเปิดนี้ จะอาศัยตัวชูในการโยนมุขเข้าเรื่องต่างๆ รวมถึงแต่

เริ่มเรื่องที่คุณแสดงจะมาสวัสดิ์ผู้ชมและพูดเกริ่น หลังจากนั้น จะเริ่มบทบาทที่แม่คู่หรือตลกคนอื่น ๆ เมื่อมุขนั้นเล่นไปสักพัก ตัวบุเรื่องจะดูอารมณ์คนดู และดูว่าหมตมุขหรือยัง ถ้าจะหมตมุขตัวบุจะสอดแทรกเข้ามาเพื่อเปลี่ยนมุขไปสู่การแสดงในรูปแบบอื่นๆ ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดจากเทปชุด ฮาสะบัน มั่นระเปิด ชุดที่ 56 คณะเรนต์ เข็ญยิ้ม จะเริ่มจาก

- ตัวบุเรื่อง
- ไรต์ร้องเพลง
- ถั่วแระ เต่า เร จอห์น เดินตามจิ้งหะ
- ตลกภาษา/มุขต่างๆ
- ร้องเพลง
- ตลกคาพูดโดยไรต์เป็นตัวบุ
- เข้ามุขร้องเพลง
- ล้อเลียนนักพากย์รุ่นครู
- มุขละครแสดงท่าทางประกอบเพลง
- ร้องเพลงแปลง
- ไรต์สรุป

งานการแสดงชุดที่นำมาเป็นตัวอย่างข้อมูลนี้ ไรต์ ทาหน้าที่เป็นตัวบุในการเริ่มมุขและบทบาทให้กับตลกตัวอื่นๆ ส่วนเต่า เป็นแม่คู่ ถั่วแระ จอรัจ เร เป็นตัวจับตัววิ่ง ส่วนเตอ เป็นตัวฮีสาน

เมื่อไรต์ก้าวขึ้นบนเวที สวัสดิ์ผู้ชม คนตรีจะขึ้นทันที โดยในชุดนี้ไรต์ร้องเพลงของแอม เสาวลักษณ์ สีละบุตร การขึ้นต้นด้วยเพลงที่ร้องเดี่ยว ทาให้ตัวตลกที่เหลือต้องหามหรับโดยตลกที่เหลือต้องทาตัวเป็นหางเครื่อง เดินท่าต่างๆ ตามฉนับ ขณะที่ไรต์ร้อง เร จอรัจ เตอเดินทามาตรฐาน . เทาเดินแร็พ ถั่วแระเดินแร็พผสมลาว เพลงเรงเร้าจิ้งหะขึ้นเพื่อเปิดรอกาสาให้ตลกเปลี่ยนทาเดินจากการเดินธรรมดาตามแบบแผนจะดูไม่ขา ตลกจึง

เริ่มวาดลวดลายการเดินเป็นคู่ มีลีลาหวาดเสียว เรและถั่วแระออกเป็นเดินคู่
รับ-ส่งกันอย่างดี จอร์จออกมาเปลี่ยนรอยเดินคู่กับถั่วแระ ในรอบแรกก็รับ-ส่งกันพอดีจังหวะ
แต่พอถึงรอบสุดท้าย ถั่วแระตีลังกา เป็นจังหวะที่จอร์จหันไปคุยกับเรนิต ทำให้ถั่วแระไม่มีคนรับ
จึงหกล้มหลังกระแทกพื้น สามารถเรียกเสียงฮาได้ในช่วงแรก

เพลงยังต่อเนื่อง มุขที่ 2 ถูกหยิบมาใช้ในการเดิน คือ ถั่วแระตีลังกาให้เพื่อนๆ
รับพอดีจังหวะ แต่จังหวะหน้าของถั่วแระจะมาตรงกับของลับของเพื่อนๆ และมีการเขย่า
เลียนแบบการมีเพศสัมพันธ์กัน ก็ทำให้คนหัวเราะได้มาก ในขณะที่เพลงก็จบพอดี

หลังจากมุขเพลงและการเดินประกอบ (ตลกท่าทาง) จบลง เรนิตจะเข้ามาทำ
หน้าที่ปูเรื่องใบคู่เรื่องอื่นๆ ต่อไป ใช้การสนทนาเพื่อให้เกิดมุขซ้ำขึ้น โดยเรนิตจะหันไปหาลูกทีม
และเริ่มการล้อเลียน เช่น

"นี่...คุณเต๋อ โหนลองทาทหน้าคล้ายเฮียเลี้ยงจิ" (เฮียเลี้ยง คือ เฮียบุญเลี้ยง
อดุลยฤทธิกุล) เต๋อทาทหน้า เรนิตบอกว่า "นี่ เฮียเลี้ยงหรือหล่มควายกันแน่วะ"

และอีกตัวอย่างคือ

เรนิตพูด : "นี่เต๋อ...แหม...แต่งตัวยังกะเต๋อหัวโจก"

เรนิตอ๋ม และพูด : "ถ้าแกเต๋อ...ชั้นก็เข้าชั้นละ"

เรพูด : "ถ้าเรนิตเข้าชั้น...ถั่วแระก็เข้าที่เข้าทางละ" (เสียงคนดูฮา)

หลังจากนั้น เรนิตก็ยังดำเนินเรื่องต่อรอยพูดแซวถั่วแระโดยพยายามจับในส่วน
ของเครื่องแต่งกายมาแซว เช่น

ถั่วแระและแขวนสร้อยและมีรูปเท้าคนเล็กๆ เป็นลือกเกต เรนิตเห็นก็แซวว่า

รัตน์ : "นี่ถั่วแระ...เดี๋ยวนี้แก่นับถือสันตินแล้วเหรวะ"
ซึ่งในวีดิโอมักจะใช้ภาษาหยาบ แต่สามารถทำให้คนดูฮาตึงได้

หรือ

รัตน์ : "เห็นหน้าไอ้ถั่วแระมันจี๋เหรวะอย่างนี้ เมียมันมีผัวตั้งหลายคน"

หรือ

รัตน์ : "ไอ้ถั่วแระนี่ถ้ามันหมดมุขเมื่อไหร่...มันจะทำเป็นง่อยแตกทันที"

เมื่อตกลงสนทนาคำเนินไปได้สักพัก รัตน์จะดูอารมณ์คนดูว่าเบื่อหรือยัง ถ้าเบื่อรัตน์จะเปลี่ยนเข้าเพลงทันที คุยานมันวันนี้เมื่อตกลงพูดคุยไปได้หน่อยก็โยนเข้าเพลงของขจรศักดิ์ รัตนนีสัย โดยเพลงที่ตกลงนำมาซั้มักจะเป็นเพลงที่มีคนรู้จักมาก มีจังหวะที่เสริมการเต้นได้ ซึ่งจังหวะเหล่านี้ทำให้ตกลงใช้การเต้นประกอบเป็นมุขเรียกเสียงฮาได้

- มุขที่ำซั้ประกอบการเต้นของเต่า เข็ญยิ้ม คือ บล่อยาให้เพลง INTRO อย่างเมามัน พอถึงท่อนจะร้อง เต่าจะคว่ำไม่ค้มมาแล้วบอกร้องไม่ได้ เพราะนึกว่าเพลงทงงศักดิ์ ทำให้คนดูฮาได้

- เพลงขึ้น INTRO ใหม่ ตลกทุกคนจะเต้นกันสุดเหวี่ยง จะมีเร เต้นเวอร์กว่าคนอื่น ๆ แล้วถูกเพื่อนๆ ต่ำ

- ส่วนถั่วแระจะเต้นแล้วหยุดไม่ได้ ถึงแม้จะไม่มีดนตรีแล้วเมื่อหยุดไม่ได้ก็เลยเต้นต่อแบบลามก ทำให้คนฮว

เมื่อ मुखของคนตรีจบ ก็เข้ามาขสนทนาโดยใช้ภาษาหักมุมบ้างหรือคำพวนบ้าง เช่น

رنند : "เมื่อเข้าไม่ว่างมาอัดรายการซ้ำ เพราะไปสภามา"

เพื่อนๆ : "ไปรัฐสภามาหรือ"

رنند : "เปล่า...ไปสภาเด็กเฮงหยูมา"

เสียงคนฮา

หลังจากนั้น رنندจะแซวถั่วแระและคนอื่นๆ เช่น

رنند : "เต่า บ้านแม่แกมีเสือแยะหรือไง ไล่ตั้งหลายตัวเหงื่อแตกเขียว"

ตกลงในช่วงนี้มักจะใช้ปฏิภาณเล่นไปเรื่อยๆ เช่น แซวเสื้อผ้าบ้าง แซวหน้าตาบ้าง ร้องเพลงแร็ป แต่เพี้ยนเป็นแร็ปลาว หรือตลกทำเดินแปลกๆ ซึ่งมักจะออกทะเลสิ่งๆ ไม่มีความต่อเนื่องอะไร คล้ายกับว่านี่อะไรออกก็เล่นโดยมี رنند เป็นตัวนำเข้ามาขมุขต่างๆ

رنندจะเข้ามาขมุขเมื่อเห็นว่าจะตันแล้ว เช่น رنندใช้เสียงทำ EFFECT ต่างๆ เหมือนพากษ์หนัง

رنند : "พวกแกนี่เคยดูหนังมัย อย่างหนังบู๊สมัยก่อนเค้าทำ EFFECT ด้วยปาก แกททำได้มัย นี้ดูชั้น"

رنند : "ทำเสียงลูกของ 5 นิด พอทำไปได้ 3 นิดแรก บอกกระบอกเป็ยกยังไม่ออก 2 นิด เพราะน้ำลายกระเด็นเต็มไมค์"

เสียงคนฮา

رنند : "ทำเสียงปืนครก... "เพี้ยว (ลากเสียงยาว)..... ครก"

เพื่อนๆ : "ปืนอะไรวะ เสียงดังครก"

رنند : "พอมึงไม่รู้รูไรง นี่ปืนครก จะให้ยิงไปแล้วเสียงกะทะหรือไง"

(คนฮา)

มีमुखอีกประเภทที่เร็นต์มักจะนำมาใช้คือ मुखลือเลียน เช่น ลือเลียนเสียงพากษ์ของสมพล กงสุวรรณ สีเทา ธง มุรา บัญญา มยุรา ไตรภพ อริสมันต์ ดอนสอนระเบียบ สายันท์ ชาย เมืองสิงห์ ลือเลียน หินเหล็กไฟ ซึ่งมุขนี้ใช้กันบ่อย

การใช้จุดอ่อนทางร่างกายมาเป็นมุขก็ทำให้เรียกเสียงฮาได้ เช่น เต่า เข็ญยิ้ม ฟันข้างหน้าหลุดหมด ทำให้พูด ส เสือ ไม่ชัด แต่เร็นต์จะให้ร้องเพลง แสบแสบ ซึ่งเต่าก็ร้องไม่ได้ หรือการให้เต่าพูดค้ายากๆ เช่น "เธอชอบกินแกงส้มสายบัวที่ใส่ขามเขียวกว่าเข้า ขามขาวกว่าคำ เข้าพาดผักผัก เย็นพาดผักผัก" โดยพูดเร็วๆ เมื่อพูดผิดคนก็ขำ

ในกลุ่มคณะของเร็นต์ เข็ญยิ้ม ก็นิยมที่จะหยิบมุข "ตลกเจ็บตัว" "ตลกตีหัว" มาเล่นเช่นกัน เช่นในม้วนนี้ โดยผู้ที่เล่นเป็นตัวเจ็บตัวเร็นต์มักจะใช้ต่อ จอร์จ ถั่วแระเล่น เช่น ให้จอร์จออกมาร้องเพลงและพูดตลก แต่จะออกมาคลังคลังโดยการตบหน้า เตะ ถีบแรงๆ หรือ เร็นต์จะจับหัวถั่วแระมาชนไม้ศแล้วบังคับให้ร้องเพลง การเล่นตลกตีหัวหรือเจ็บตัวคณะของเร็นต์จะใช้เวลาไม่มากกับมุขนี้ เพราะถือเป็นมุขเก่าที่ตลกยุคโบราณนิยมมาใช้

อีกคณะคือ เบ็ด เข็ญยิ้ม ชุดที่ 4 ฮาสุดขีด

- ตลกเดินเรื่อง / แชวร้าน แชกที่มาเที่ยว
- ร้องเพลงลือเลียนดังๆ
- ตลกภาษามุขต่างๆ
- ร้องเพลง
- การแสดงประกวดนักร้อง
- มุขภาษา
- สรูป

การแสดงคลกคณะ เบ็ด เชิญยิ้ม ชุด ฮ่าสุดขีด

นักแสดงตลกทั้งคณะจะออกมาพร้อมกัน หนู จะทำหน้าที่เป็นตัวปูเรื่อง เบ็ดเป็นแม่คู่ ส่วนน้ำเอ้เป็นตัววังตัวเจ็บ

มีการแขวสภาพแวดล้อม คาเฟ่ อาหาร แจก นักร้อง เป็นการเล่นแขวด้วยคาพูด ใช้การแสดงล้อเลียน เพลิน พรหมแดน นิค นิรนาม ไวพจน์ เพชรสุพรรณ ชาย เมืองสิงห์ ยິงยง ยอดบัวงาม แล้วหักมุมลงตรงทำเป็นเสียงเทศน์ของพระพยอม

ใช้การแขวระชดประชัน เช่น เจ้าของเทบนี้ "อัดงาย เบิกยาก"

ใช้การเทศน์แทนตลก

ใช้แขวการแต่งกายของ เอ้ เชิญยิ้ม การพูดไม่ชัด หยิบจุดด้อยของตลกมาพูด

ใช้มุขตลกภาษาประเภทใช้ศัพท์, ศัพท์มา ใช้ศัพท์ไป ใช้ภาษาหักมุม เช่น นักร้องที่นี้แจกเสียง (เสียงหมู เสียงไก่)

แขวแจก หยิบสถานการณ์ปัจจุบันมาพูด เช่น เด็กเสิร์ฟเดินกันบิด เรียกเด็กมาบอกจะให้เงิน พอเด็กเดินมารับบอกให้ 100 ทอน 90

ใช้การแสดงล้อเลียนโดยการแต่งกาย เช่น เบ็ด เชิญยิ้ม แต่งชุดนักร้องทำเป็นกระเทย ใช้คาพูดหยาบๆ ใช้ทำเดินล้อเลียน หักมุมโดยดนตรี INTRO ถึงเนื้อร้อง แล้วบอกร้องไม่เป็น

ตลกภาษา ุดยใช้สำเนียง เช่น เสียงคนใต้ คนเหนือ ภาษาลาว

ใช้การร้องเพลงให้ผิดเพี้ยนโดยการใช้ภาษาแต่ละภาค

ใช้การสร้างสถานการณ์ การสมัครนักร้อง แต่งตัวเป็นผู้หญิงร้องเพลงเก่าๆ ไปจนถึงร็อค

2) การแสดงแบบมีแกนเรื่อง

จากข้อมูลพบว่า มีอีกรูปแบบหนึ่งของการแสดงที่นิยมมาทำซ้ำ และใช้กับการแสดงที่มีระยะเวลาการแสดงนาน คือ การกำหนดให้มีแกนเรื่อง ซึ่งอาจจะเป็นลีเกลาตัด ฉิว หนัง ละคร ที่มีเนื้อหาจากอดีตหรือวรรณกรรมหรือจากการแต่งขึ้นมาใหม่ให้สอดคล้องกับคณะตลก เช่น จากเทพวิดิทัศน์คณะซูปเปอร์เรจิก ตอนอีฮ้วนกวนประสาธ ำชั้แกนเรื่องคือการแต่งงานที่ถูกขัดขวาง

ใช้การเดินเรื่องโดย พ่อ แม่ เจ้าบ่าวเจ้าสาว จัดพิธีแต่งงานอย่างใหญ่โต เมื่อถึงวันงานมงคลสมรส ขณะที่พิธีดำเนินไปได้ มีผู้หญิงที่อ้างว่าเป็นภรรยาของเจ้าบ่าว ตามมาเปิดเผยเรื่องราวและในที่สุด พ่อ แม่ เจ้าบ่าวเจ้าสาว ยินข้อเสนอให้เงินเพื่อตัดปัญหา แต่ถูกปฏิเสธและจบลงด้วยการตายของทุกคนที่เกี่ยวข้องซึ่งตลกจะใช้ปฏิกาณำหวนพริบสอดแทรกมุขไปตลอดการแสดง

หรือตัวอย่างจากเทพวิดิทัศน์ ชุด ชูศรี ป่าต็อก

ำชั้แกนเรื่อง เหตุเกิดที่ตู้เพลง

ำชั้การดำเนินเรื่องโดย

มีวัยรุ่นเข้าไปกดตู้เพลง ซึ่งตู้เพลงนี้เจ้าของร้านจ้างคนเข้าไปอยู่ให้ร้องเพลงแทนแผ่น เมื่อมีคนแย่งกันกดเพลงหลายๆ เจ้า เรื่องราวก็เปิดเผย และวัยรุ่นก็เข้าทำลายตู้เพลงจอมปลอม

3) การแสดงแบบผสม

คือการำชั้แบบเปิดร่วมกับแบบมีแกนเรื่อง เพื่อำชั้มีความหลากหลายและได้

อรรถรสทั้งมุขตลกคำพูดและมุขจากการแสดง ตัวอย่างจากเทพวิดิทัศน์ คณะเทพ โพธิ์งาม ที่
 ำช้การแสดงแบบเปิดก่อน โดย เทพ หมา น้อย แฉ่ง โผล่ออกมาเล่นตลกไปเรื่อยๆ จน
 านที่สุดำช้การแสดงแบบมีแกนเรื่องโดยล้อวรรณกรรมแสนเสบ ทำให้คิดเพี้ยนไป สุดท้ายด้วย
 การแสดงประเภทจิวประยุคต์เป็นแบบร้องเพลงประกอบท่าทางจนจบการแสดง

เนื้อหาของการแสดงตลก

จากการวิเคราะห์พบว่าเนื้อหาของการแสดงตลกมักจะเข้าไปมา โดยเนื้อหาของ
 ตลกที่นำมาแสดงเป็นการเสนอเรื่องราวต่างๆ ในชีวิตโดยการนำมาล้อเลียน นำมาเล่น ทำ
 ำให้โลกที่เป็นจริงซึ่งมีทั้งที่น่าพอใจและไม่น่าพอใจ กลายเป็นโลกของเสียงหัวเราะเบิกบานใจ
 ช่วยให้ผู้คนหลีกหนีความเป็นจริงของโลกไปได้ เกิดความเพลิดเพลิน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎี
 ของการเล่น (Play Theory) ซึ่งได้กล่าวไว้ว่า

"ทุกวันนี้ คนมีความต้องการที่จะหลีกหนีจากสภาพที่ตนต้องเผชิญอยู่ทุก
 วัน ทั้งในด้านการงาน อาชีพต่างๆ สิ่งที่จะช่วยได้คือสื่อมวลชน
 ดังนั้น สื่อมวลชนจึงต้องยึดหลักที่จะำให้ความบันเทิงเป็นอันดับแรก"

CALLOIS เห็นว่า การเล่นเป็นอิสระ ขั้นตอนต่างๆ เป็นการหยุดพัก (สลับจาก)
 และมีจุดจบที่ไม่แน่นอนบ่อยๆ ไม่จริง (ซึ่งตรงข้ามกับชีวิตจริง) และไม่ำให้ผลผลิต (ยก
 เว้นสลากกินแบ่ง การพนัน)

ส่วน FREUD กล่าวถึงการเล่นในแง่หลักของความพอใจ (The Pleasure
 Principle Reconsidered) มี 2 ประการ คือ

1. จิตำใจของมนุษย์เริ่มจากความเพื่อฝัน มนุษย์พยายามเอาความเพื่อฝันความ
 สนุกสนานกลบเกลื่อนความขมขื่นในชีวิต มนุษย์พยายามหลบหนีจากสิ่งที่ทำให้เกิดความไม่สบาย

ใจและหันไปหาสิ่งทดแทนให้ความสุข เช่น ภาพยนตร์อาชญากรรม เรื่องเพศ และเรื่องตลก

2. กฎแห่งความจริง เขากล่าวว่าการหลีกเลี่ยงความจริงไปนั้นไม่จริงยั่งยืน แต่ก็เป็นการยากที่คนจะเผชิญกับความเป็นจริง

โดยสรุปเป็นประเด็นเนื้อหาที่มักจะยกมาแสดงได้แก่

เนื้อหาที่เกี่ยวกับเรื่องทางเพศ

จากการศึกษาข้อมูลตลกในสื่อวีดิทัศน์ พบว่าเนื้อหาที่กล่าวถึงส่วนใหญ่มักจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับทางเพศ หรือสื่อไปในทางเพศ ทั้งการแสดงและภาษา อาจกล่าวได้ว่าอยู่ในลักษณะ "สองแง่สองง่าม" จนบางครั้งถึงขั้นหยาบโรน แต่ความตลกทั้งด้านภาษาและการแสดงเหล่านี้มักจะได้รับเสียงหัวเราะอย่างมากมาจากผู้ชม ทัมัส ฮอบบ์ (THOMAS HOBBES) นักปรัชญาชาวอังกฤษได้กล่าวถึงความตลกขบขันกับความหยาบโรนไว้ว่า ความสนุกสนานเป็นสาเหตุแห่งการหัวเราะ อย่างไรก็ดี เขาเห็นว่า ความสนุกสนานนั้นต้องมาจากความรู้สึกเหนือกว่าของผู้หัวเราะด้วย เขาได้นิยามความสนุกสนานว่า สำคัญที่ความรู้สึกเป็นอิสระที่ผู้หัวเราะจะรู้สึกได้ มนุษย์จะหัวเราะกับความขคร้ายและความหยาบโรน โดยปราศจากการเสแสร้งใดๆ (มานิตยา พิศาลอุบล น.13, ปี 33)

แต่คำอธิบายถึงเสียงหัวเราะกับเรื่องราวทางเพศนั้น ซิกมันด์ ฟรอยด์ (SIGMUND FREUD) เคยกล่าวถึงไว้ในทฤษฎีการผ่อนคลายจากความตึงเครียด และการหลุดพ้นจากความยับยั้งชั่งใจ (Relief of Tension and Release from Inhibition) โดยฟรอยด์เชื่อว่า การหัวเราะเกิดขึ้นเมื่อพลังจิตได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากการสะกดกั้นความรู้สึกนึกคิดที่ต้องห้าม และยังเชื่อว่าต้นกำเนิดของการตลกขบขันนั้นมีแนวโน้มไปในทางก้าวร้าว แต่แนวโน้มในทางก้าวร้าวนี้ต้องถูกสะกดกั้นไว้ เนื่องจากความมีสติสัมปชัญญะของมนุษย์ ดังนั้นความก้าวร้าวจึงถูกเก็บไว้ในภาวะจิตไร้สำนึก ที่นี้เองที่แนวโน้มของความก้าวร้าวเป็นสิ่งที่

เข้ามาผสมผสานกับความขี้เล่นซึ่งเก็บกดเอาไว้ตั้งแต่ในวัยเด็ก อารมณ์ที่ผสมผสานแล้วนี้กลับเป็นที่ยอมรับของสังคม ส่วนพลังจิตที่เคยเก็บกดความก้าวร้าวนั้นก็ได้รับการปลดปล่อยออกมาในลักษณะของการหัวเราะ ความรู้สึกเป็นอิสระจากการเก็บกดและความเป็นอิสระทางความคิดแล้ว ทำให้เกิดความรู้สึกสนุกสนานอย่างมากจนแสดงออกมารูปของการหัวเราะอย่างบิดเบี้ยว

การพูดถึงเรื่องเพศดังที่โรมัส ฮอบบส์ กล่าวถึงในแง่ความหยาบโหลน เรียกเสียงหัวเราะได้ และการผ่อนคลายและหลุดพ้นจากความยับยั้งชั่งใจที่ถูกเก็บกดไว้โดยเฉพาะเรื่องเพศที่สังคมมักหลีกเลี่ยงปกปิดให้เป็นเรื่องราวของมารยาท แต่เมื่อตกลงมาเล่นผู้ชมสามารถปลดปล่อยความรู้สึกได้เต็มที่ ตัวอย่างเช่น

การแสดงตลกของคณะเทพ ทรัพย์สิน จากเทพยทขบวนฮา ชุดที่ 17

หมา : "ไอ้ว่าคนจีนจะมีหาอยู่ที่หัวชะเมื่อไหร่

คนลาวจะมีหาอยู่ตรงกลางหน้าอกชะเมื่อไหร่

มันก็มีหาอยู่ตรงกลางเหมือนกันหมด"

เทพ : "ฉิบหายแล้ว ถ้าคนเรามีหาอยู่ตรงหน้าอก

เวลานอนกับเมียที่ สงสัยปวดหน้าอกฉิบหายเลย" หรือ

น้อย : "ที่มาช้าเพราะมัวแต่เจรจายู่ข้างล่าง"

เทพ : "ผู้หญิงเรื่องมันเยอะ จะต้องทำเนียน ทานี่"

แจ้ง : "ไม่เหมือนพวกเรา สลัดๆ แล้วยัดเข้าไป"

เทพ : "เดี๋ยวมันก็ไปแห้งในเป้าเองแหละ"

การแสดงที่มีเนื้อหาทางเพศ เช่น การกล่าวถึง "หา" การนอนกับเมีย การบีบสาวะ ทั้งคำพูดและการแสดงท่าทาง ทำให้ผู้ชมจินตนาการตามไปถึงอวัยวะเพศ ก่อนที่จะ

ตามมาด้วยเสียงหัวเราะ การแสดงตลกที่พูดถึงเรื่องเพศมีมาก ทั้งโดยการแสดงและคำพูด เป็นเพราะการแสดงมักถ่ายทำกันในคาเฟ่ ผู้แสดงสามารถแสดงได้เต็มที่

การสื่อความหมายทางคำพูดถึงเรื่องอวัยวะเพศสามารถใช้ได้หลายคำ แต่ที่มักจะได้ยินกันบ่อยๆ คือ คำว่า "ห่า" ซึ่งตลกมักจะใช้ในการแสดงที่ทำให้ความรู้สึกไม่หยาบคาย เหมือนคำอื่นๆ ในการแสดงที่ยกตัวอย่างมานี้ หม่า จ๊กม๊ก กล่าวถึงตำแหน่งที่ตั้งของห่าว่า เหมือนกันหมด ไม่ว่าจะเป็นคนชนชาติไหน ทั้งนี้เพราะ หม่า เป็นตลกที่มีบุคลิกทางอีสาน ภาษาพูดที่แสดงออกถึงอวัยวะเพศจึงใช้คำว่าห่า ประกอบกับการถูกพูด ถูกมอง ว่าคนอีสาน มีความแตกต่างจากคนชนชาติอื่นในทางด้อยกว่า แม้แต่เรื่องอวัยวะเพศ หม่า จึงตอบโต้ด้วยการพูดถึงอวัยวะเพศเพื่อแสดงความหมายแฝงถึงการด่า การประชดประชัน และขณะที่ เทพ ฐิริงงาม เพิ่มเติมประเด็นที่ว่า

"ฉิบหายแล้ว ถ้าคนเรามีห่าอยู่ตรงหน้าอก

เวลานอนกับเมียที่ สงสัยปวดหน้าอกฉิบหายเลย"

พร้อมๆ กับการแสดงทำหน้าอกเคลื่อนไหว เคลื่อนเข้า เคลื่อนออก คล้ายคลึงกับจังหวะของการร่วมเพศที่ฝ่ายชายกระทำกับฝ่ายหญิง สื่อความหมายไปถึงวิธีการร่วมเพศแบบปกติและผิดปกติ ให้ภาพพจน์แก่ผู้ชมไปถึงจังหวะลีลาของการมีเพศสัมพันธ์ และอีกตัวอย่างที่กล่าวถึงผู้หญิงเรื่องเยอะ ต้องทำรันทมนี่ ไม่เหมือนพวกเรา (ผู้ชาย) สลัดๆ แล้วยัดเข้าไป เดี่ยวมันก็ไปแห้งในเป้าเอง

เทพ พูดถึงผู้หญิงเรื่องเยอะ ในที่นี้หมายถึง เรื่องการบัสสาวะของผู้หญิงที่ต้องหาที่ทางมิดชิด ใช้เวลาในห้องน้ำนาน ขณะเดียวกับที่ผู้ชายสลัดๆ เดี่ยวก็แห้งเอง ให้ภาพพจน์สื่อความหมายไปถึงอวัยวะเพศชายที่บัสสาวะแล้วเก็บเข้าไปได้เลยไม่ต้องเซ็ดต้องล้าง สื่อความหมายแฝงในทางเพศว่าผู้ชายง่ายและสบายกว่าผู้หญิง

ภายใต้ความรู้สึกที่เพศชายเหนือกว่าเพศหญิงในทุกๆ ด้าน ซึ่งสังคมในปัจจุบันกำลังเปลี่ยนแปลง ที่ผู้หญิงมีสิทธิ์เท่าเทียมผู้ชายทำให้ผู้ชายต่อต้าน มีความรู้สึกที่ยังเหนือกว่าแม้แต่เรื่องเพศ เรื่องบัสสาวะ ที่เป็นเรื่องอับอายสำหรับผู้หญิงแต่ผู้ชายนำมาพูดเบรียบเบรยถึงความเหนือกว่าได้อย่างไม่ชัดเจน

การนำเรื่องเพศ เรื่องอวัยวะเพศ เรื่องการบัสสาวะ ซึ่งเป็นเรื่องปกปิดมาพูดในที่สาธารณะและเสริมความผิดธรรมชาติ ทำให้การกล่าวถึงเรื่องเพศสนุกสนานและได้รับเสียงหัวเราะอยู่เสมอ ตลอดจนหญิงถึงมักจะนำเนื้อหาทางเพศมาเล่นอยู่บ่อยๆ

เรื่องเชื้อชาติ

เนื้อหาที่ตลกนำมาเล่นกันเป็นประจำและสามารถเรียกเสียงเฮได้คือ เรื่องเชื้อชาติซึ่งตลกไทยที่แสดงมักจะมีผู้แสดงร่วมที่มีลักษณะของ ลาว เขมร ที่มีสำเนียงและกิริยาท่าทางคล้ายคนไทยภาคอีสาน ซึ่งผู้ชมมักจะหัวเราะกับความเด๋อตา สำเนียงที่ผิดเพี้ยน คำพูดที่แสดงความแตกต่างไปในทางที่ผู้ชมอยู่ในฐานะที่เหนือกว่า ตีกว่า

HOBBS (Ibid.) ให้ความเชื่อเรื่อง "ความเหนือกว่าของผู้หัวเราะ โดยเห็นว่าการหัวเราะเป็นการแสดงออกถึงความมั่นใจในตนเอง เกียรติภูมิ และความเหนือกว่าของบุคคล"

ความขำในเรื่องเหนือกว่า และความต่ำกว่า (Superiority and Degradation) นี้ มีนักคิดที่เชื่อว่าผู้ที่หัวเราะมักจะเป็นผู้ที่อยู่ในตำแหน่งที่เหนือกว่า และสิ่งที่ถูกนำมาหัวเรานั้นจะอยู่ในตำแหน่งที่ต่ำกว่า อาทิ โดยมีความเชื่อว่าคนเราจะหัวเราะกับสิ่งเหลวไหลไร้สาระและสิ่งไม่เข้าเรื่อง และเชื่อว่าความขบขันมาจากความเหลวไหลเป็นลักษณะหนึ่งของความน่าขง . และยิ่งเสริมความเห็นว่าการหัวเราะไม่ได้แตกต่างไปจากการเยาะเย้ยอย่างเหยียดหยาม และดูถูกดูแคลนเท่าใดนัก

ในบริบทของสังคมไทยมักมองตนเองว่าอยู่ในฐานะที่ดีกว่า เหนือกว่าคนลาว คนเขมร หรือแม้แต่คนเมืองกรุงมีสถานภาพเหนือกว่าคนภาคอีสาน ความเหนือกว่า ต่ำกว่าของเชื้อชาติ สำเนียง ภาษา จึงถูกตกลงมาใช้เป็นเนื้อหาเรียกเสียงหัวเราะอยู่บ่อยๆ ดังเช่น

แม่ : "แถวนี้คุณหมาเดินมาคนทักกันเกรียว เพราะลาวเยอะ"

หมา : "ก็ลาวเค้ารักกัน"

เทพ : "คบกับลาวไว้ ต่อไปศพไม่สูญหาย

คนลาวทั้งนั้นที่กู้ศพรศตรพ่อรศตรแม่มีงได้

ดูตามบอเด็กตั้ง ชื่อคนจีนแต่คนลาวเป็นคนปฏิบัติหน้าที่ทั้งนั้น" หรือ

เทพ : "มีงคนเดียวจริงๆ ที่ประกาศว่าคณะเรามีลาวอยู่

มีมีงคนเดียว นอกนั้นเค้าดูเป็นคนกรุงเทพฯ หมดเลย"

หมา : "ไอ้ฉิบหาย มีงมารทษกุนคนเดียว มีงก็ไม่หนีกันเท่าไรหรือที่เทพ

มาว่าคนนั่น คนนี้ ไอ้ฉิบหาย หัวยังกับท่าเลย"

เทพ : "กูอายุแทนภาคกูจริงๆ เลย"

หมา : "กูก็อายุเหมือนกัน ไอ้ฉิบหาย แต่งตัวยังกับสู้าใหญ่บ้านไปขอเงิน

งบประมาณสร้างสะพาน" หรือ

เทพ : "หมาคนนี้เง ที่กตตั้งตองแล้วบอกว่า

ลาวอยู่ไหนคะ ถ้าได้ยินแล้วมาพบญาติที่ข้างสามดวน"

เรื่องบมด้อย หรือ ความพิการของร่างกาย

อริสราเตล เคยตั้งทฤษฎีไว้ว่า

"มนุษย์มักจะหัวเราะคนงหรือคนที่ไม่รู้จักตนเอง การหัวเราะทำให้เราเกิด

ความมั่นใจในตัวเอง แต่บนความเจ็บปวดของผู้อื่น เพราะเขาโชคร้ายกว่าเรา โดยเฉพาะ ความอับโชคทางสรีระ หรือความพิการของมนุษย์ ผู้ที่ถูกหัวเราะมักเป็นคนไม่สวยหรือไม่ สมประกอบทางใดทางหนึ่ง"

พรานซิส เบคอน นักปราชญ์ชาวอังกฤษเขายกให้ "ความผิดปกติของรูปลักษณะ" เป็นสิ่งที่น่าหัวเราะเป็นอันดับแรก ดังนั้น เราจึงจะสังเกตเห็นว่าตลกในแต่ละคณะมักจะมีตัว ตลกตัวหนึ่งตัวใดพิการหรือแตกต่างไปจากคนอื่นๆ เช่น

คณะไนต์ ชิณย์ม	จะมี ถั่วแระ	ตัวตลกพอม มีเคราแพะหน้าแปลกๆ
คณะเบ็ค ชิณย์ม	จะมี เอ้ ชิณย์ม	พูดไม่ชัด ไม่รู้เรื่อง ตัวเตี้ย
คณะเทพ โพธิ์งาม	จะมี เทพ	ลักษณะหัวล้าน ตั้งจุกไม่มี
คณะชูปเปอร์โจ๊ก	จะมี จุ่มจุ่ม	ลักษณะอ้วนมาก
	และ เอ็ดดี้	หน้าเหมือนผี
คณะเพชร ดาราฉาย	จะมี เพชร	ลักษณะปากยื่น ตัวเตี้ย
		คล้ายตัวตลกหนังตะลุง

เรื่องความพิการของร่างกายนี้เป็นจุดกระตุ้นเสียงหัวเราะได้เป็นอย่างดี และผู้ แสดงตลกมักจะหยิบเรื่องราวความผิดปกติของร่างกายมานำเสนออยู่บ่อยครั้ง เช่น

จากการแสดงตลกคณะเทพ โพธิ์งาม ยกขบวนฮา ชุดที่ 17

แฉ่ง : "เทพ คุณอย่าทำอะไรเกินเลยหัวล้านไป"

เทพ : "ล้านก็ไปล้านบนหัวฟอมึงเธอ"

จากการแสดงตลกคณะ ชูปเปอร์โจ๊ก

จุ่มจุ่ม : "แปลกใหม่แปลก อยู่ที่คนนี่ครับ"

เฮ็ดดี : "ใหม่แปลกครับ"

จุ่มจุ่ม : "ไหนลองพูดซิ ชันชิล"

เฮ็ดดี : "ชันชิล"

จุ่มจุ่ม : "สระผม"

เฮ็ดดี : "นะผม"

หรือตัวอย่าง

เฮ็ดดีว่าจุ่มจุ่ม "คนอะไรไม่รู้ อ้วนน่าเกลียด หุ่นอ้วนแล้ว
หน้าตายังใช้ไม่ได้อีก ถ้าผมเกิดมาหุ่นอย่างนี้
หน้าตาอย่างนี้ ผมผูกคอตายตั้งแต่เด็กแล้ว"

หรือตัวอย่าง

จุ่มจุ่มว่ารง ซึ่งตารบน และเฮ็ดดีซึ่งตาสีก ยืนอยู่ข้างกัน

จุ่มจุ่ม : "ดูไฮ้ 2 คนนี่สิ แม่่ง

คนนิ่งตาสีก อีกคนตารบนยังกะปลาทองแน่"

จากการแสดงตลกคณะเบ็ด เจริญยิ้ม ฮาสุดขีด ชุดที่ 4

หนู : "นี่ดูสิ น้ำเอ๋พูดก็ไม่ชัด ตัวก็เตี้ย

ถามจริงเหอะ มีอะไรตึงนี่"

ด้านเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย

ลักษณะตลกอย่างหนึ่งก็คือ การแต่งกายที่ไม่เหมือนคนปกติแต่งกัน ซึ่งการแต่งกายที่ต่างไปสามารถนำมาเป็นเนื้อหาในการเสียดสีได้ดี ตัวอย่างเช่น

การแสดงตลกของคณะรัตน์ ชาญชัย ฮาสะบัน มันระเบิด ชุดที่ 56

รัตน์ : "ร้อยห้า นำเต่าแต่งตัวเหมือนเต่าหัวจรด" หรือ

รัตน์แฉงั่วระ "ร้อยห้า เตี้ยนี้เอ็งร้อยห้าระนับถือสันตินแล้วเหรวะ
เอารูปตีนมาห้อยคอ แล้วดูสิรองเท้า สร้อย ดูไม่ออกเลยว่า
คนหรือแมวกันแน่"

การแสดงตลกคณะซูปเปอร์โจ๊ก ชุดชายหัวเราะ

จุ่มจุ่ม : "คุณเข็ดดีครับ ใส่ชุดตาอย่างนี้ แต่งตัวอย่างนี้
ตายมานานหรือยังครับ"

จากชุดยกขบวนฮา ชุดที่ 17

เทพ : "คุณเป็นลาวแต่งตัวอย่างนี้หรือคุณหมา"

หมา : "ผมเป็นคนไทย"

เทพ : "คนไทยเตี้ยมึง แต่งตัวอย่างนี้หรือ"

หมา : "แล้วคนไทยแต่งตัวยังงี้"

เทพ : "คนไทยต้องผูกเสื่อนอก ใส่เนคไท"

หมา : "คนไทยเข็ดแขนยาว ติดกระดุมคอ เข็มขัดไม้ใส่ ถุงเท้าไม้ใส่"

เทพ : "นี่คือคนไทย คนไทยชอบแต่งตัวตามสบาย"

หรือตัวอย่างเช่น

เทพ : "หมา... ไข่... เอาเสื้อใส่เข้าบ้านกางเกงครึ่งนึ่ง
ไม่เข้าในครึ่งนึ่ง นี่ถ้าไม่ขอลาวแล้วทำไมสม"

หรือตัวอย่างเช่น

หมา : "ดูเห็นสภาพแล้วไม่กล้าเรียก ใส่รองเท้าแตะมาจากไหนไม่รู้"

แจ้ง : "ใส่ขาสั้น รองเท้าแตะไม่นาเกลียด ไข่พวกผูกไทแล้วไม่ใส่ถุงเท้า
นี่สิทุเรศ"

เทพ : "ไม่เหมือนมึงนี่ มาเล่นตลก ไข่ฉิบหาย แต่งตัวยังกับคนขายไอติม
พวกรับซื้อของเก่า"

หมา : "มึงมาดูคอนเสิร์ตพงษ์พัฒน์หรือไง"

เทพ : "เสื้อดำ ใส่ไว้ทุกข์พ่อมึงหรือไง มีลายดอกอีกแยะ"

หมา : "มึงจะใส่เนคไทมาหาแต่ยมึงหรือ"

เทพ : "แล้วรองเท้านี้ ธรรมดาแบบนี้เขาใส่บหาเจียด หากบกิน"

หมา : "รองเท้ามึง 2 ปีแล้ว ไม่เคยเจอยาจัดเลย"

การสื่อความหมายเพื่อสร้างอารมณ์ขันประการหนึ่งที่ตลกใช้กันคือ การนำเสื้อผ้า
การแต่งกาย เช่น การแต่งตัวให้เหมือนดารา อาทิ เต๋า หัวโจก ซึ่งจากตัวอย่างให้
เต๋า เข็ญยิ้ม แต่งตัวคล้ายเต๋า แต่ด้วยสรีระของเต๋า เข็ญยิ้ม ที่พื้นหลอ หน้าตา ตัวเนื้อ
ด้าสื่อความหมายถึงความพยายามที่จะเลียนแบบคนที่เป็นฮีโร่ ทั้งนี้ เพราะการเป็นฮีโร่จะได้
รับการยกย่อง นับหน้าถือตา เป็นที่ชื่นชอบ รอคยเฉพาะมีเงิน มีฐานะได้อย่างรวดเร็ว เต๋า
หัวโจก เป็นดาราและนักร้องชื่อดัง ซึ่งเป็นที่รู้จักกันนวงกว้าง หาทางของความฝันเป็นทางลัดสู่

ความสำเร็จได้คือความพยายามแต่งตัวให้เหมือน ทั้งเสื้อผ้า การแต่งกาย หน้าตา ทรงผม เพื่อเป็นการตอบสนองการชื่นชมภายในจิตใจของคนที่เป็นจริงไม่เป็นเช่นนั้น แต่ใช้เสื้อผ้าช่วยเติมหน้าให้เป็นจริงในจิตใจ หรือตัวอย่างของการที่ถั่วแระใส่สร้อยคอสีออกเขตรูป รองเท้า แทนที่จะแขวนพระ เพราะเป็นแฟชั่น แต่ในทางความหมายนัยหนึ่ง ถั่วแระเป็นตัวตลกที่มักจะถูกระทำ เป็นลูกไล่ การใส่รูปรองเท้าไว้แสดงถึงความต่ากว่า การอยู่ในสถานะของลูกน้องที่เป็นตัวโจ๊กภายในคณะ

การดัดแปลงเนื้อเพลง/การล้อเลียนเพลง

จากหนังสือตรรกะของเรื่องตลก กล่าวไว้ว่า

"ความขี้เล่นของมนุษย์ ทำให้สามารถหยิบเอาเรื่องรอบตัวขึ้นมา ล้อเลียนได้ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องงานครอบครัว เรื่องระหว่างมิตรสหาย เรื่องศิลปะวัฒนธรรม หรือเรื่องการเมืองที่ทุกคนมีประสบการณ์ร่วมในชีวิตประจำวัน วิธีการเล่นตลกกับเหตุการณ์เหล่านี้ ทำให้หลายรูปแบบ ขึ้นอยู่กับเจตนาของเจ้าของอารมณ์ขันว่า ต้องการเล่นตลกแบบจาวอดหรือว่าต้องการล้อเลียนอย่างเบาๆ เพื่อหยอกเข้าหรือเพื่อเสียดสีรุนแรง

ถ้าเป็นการเล่นตลกแบบแรกที่มีมุ่งหมายให้เกิดความขบขันเป็นหลัก วิธีการที่ขี้มักเลือกการเลียนแบบที่เรียกว่า PARODY เป็นการเอาเพลงของนักดนตรีบรมครูมาล้อ โดยการเล่นคีย์หรือเสียง หรือรับบางตัวให้เพี้ยนไปจากต้นฉบับ"

ตัวอย่างจากเทพยกขบวนฮา ชุดที่ 17 คณะเทพ รัชังาม

เนื้อเพลง "ดูคอนเสิร์ตมา กลับมาถึงบ้านดูตัวเรานั้น"

เนื้อเพลงแปลง "ดูพรศักดิ์มา กลับมาที่ยโสธร"

หรือการนำเพลง สัจจะชาวนา แสนแสบ หยาดเพชร มาขับร้องให้คิดเพี้ยนไป หรือ ตัวอย่างจากชุดตลกเพชร ดาราฉาย โดยนำเสียงของชายเมืองสิงห์ และสุรพล สมบัติเจริญ มาล้อเลียน

การวิเคราะห์ความหมายที่ตลกบอกแก่ผู้ชม โดยการล้อเลียนเพลง แปลงเพลง เนื้อหาส่วนใหญ่เป็นไปเพื่อความรื่นรมย์ สนุกสนาน ให้ความได้เสียงหัวเราะ มากกว่าการถือ เป็นจริงเป็นจัง หรือล้อเลียนดัดแปลงเสียดสีให้เสียหาย เจ็บปวด อย่างในกรณีของตัวอย่าง ที่ยกมา เนื้อเพลงที่เปลี่ยนไปจากการดูคอนเสิร์ตเป็นการดูพรศักดิ์ กลับมาที่บ้านดูตัวเรา เป็นกลับมาที่ยโสธร เป็นการร้องเพื่อล้อเลียน หม่า จ๊กมิก ที่เป็นตลกอีสาน เพื่อให้ คนหัวเราะจากความรู้สึกที่สูงกว่า คือการดูคอนเสิร์ตมาเป็นการดูพรศักดิ์ ซึ่งเป็นลูกทุ่งหมอลำ และการกลับมาที่ยโสธร ให้ความหมายของการกลับบ้านนอกบ้านนา กลับมาหากำพิดถิ่นกำเนิด ซึ่งอีสานคือภาคที่เศรษฐกิจความเป็นอยู่ยากแค้นเป็นที่รังเกียจเดียดฉันท์ เป็นการล้อถึงมายาคติ แห่งความเหนือกว่าที่คนไทยมีต่อคนลาว หรือ ความต่ำกว่าของคนภาคอีสานกับคนภาคอื่นๆ

เรื่องความตาย ศพ และความโรคร้าย

ในการแสดงที่นำเรื่องราวของความตาย ความโรคร้าย ศพ มาพูด ก็เรียกเสียง หัวเราะได้มาก ซึ่งเป็นการเล่นตลกกับอารมณ์ความรู้สึกของคน เรียกว่า (BLACK HUMOUR) เป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน เรื่องตลกในแนวนี้มักจะนำเอาเรื่องเกี่ยวกับความตาย ความเจ็บป่วย ที่เก็บซ่อนไว้ในส่วนลึกออกมาเสนอ โดยทั่วไปมักเป็นเรื่องต้องห้ามหรือแสดง

ตัวอย่างจากเทพคณะ ชูบเปอร์โจ๊ก

จุ่มจุ่มว่าเฮ็ดดี "เฮ็ดเฮ็ดนี้ ทำทางยมบาลจะส่งมาพิด

คนตายเยอะ รีบปลุกงมาเกิด หน้าผาดขอบหน้าต่าง
หน้าหักใบครึ่งนึง" หรือ

จุ่มจิม : "ไปพบศพคนรถนรชน เฮ็ดดีเข้าไปช่วย
บอเด็กตั้งนึกว่าไอ้นี้เป็นศพ เอาผ้าขาวห่อเลย" หรือ

ธง : "วันเกิดคุณเฮ็ดดี ใหญ่โต มีรถเป็นขบวน ปรยกระดาศข้างทางด้วย"

ตัวอย่างจากเทพการแสดงตลกคณะ ชูศรี บำต็อก

ล้อต็อก : "แม่ห้ามาเท่านี้"

เด็ก : "เฮ้ย แม่นายยังอยู่อีกหรือ"

ล้อต็อก : "อยู่ที่บ้านรวัย แต่อยู่ในรถขบวน" หรือ

เด็ก : "เฮ้ย เมื่อไหร่แกจะตามจุ่มจิมไปละ"

ล้อต็อก : "พูดสั้นสั้น เค้าพยายามชวน ภูไม้ไป ไปให้รังเรอะ
อย่าพูดเรื่องมัน ภูกลัว"

ตัวอย่างจากเทพการแสดงคณะ ชูบเบอรรจ์จิก ตอน ฮีฮ้วนกวนประสาท

บรรยายกาঙ্গานแต่ง แต่ดนตรีเล่นเพลงงานศพ

เฮ็ดดี : "แม่ว่ามันเพลงวังเวงขอบกล"

ตลก 1 : "นี่มันเพลงร่าเริงแล้วนะ"

เฮ็ดดี : "ร่าเริงในหมู่ผีละซี"

หรือบรรยายกาঙ্গานแต่งงานแต่ใช้เพลงงเด็กแบบงานศพจีน แล้วเดินวนขึ้นสะพาน

การนำเสนอเนื้อหาของความตาย ศพ และความระทมคร่ำมาเล่นตลก โดยการกล่าวถึงยมบาล ปอบเต็กตึ้ง ที่เก็บกระดูก การตายตกตามกันไป การบรรเลงเพลงแบบงานศพ พิธีการปรยกระดาดส่งศพคนจีน ให้ความหมายแฝงถึงสิ่งที่อับโชค ความเศร้าหมองความไม่รื่นรมย์ ซึ่งปกติคนจะหลีกเลี่ยงไม่อยากจะพูดถึง แต่ชอบที่จะให้สิ่งอับมงคลเกิดกับคนอื่น การเล่นแบบนี้ผู้ชมไม่ใช่คนที่ตายหรือกำลังอยู่ในพิธี แต่ผู้ชมได้เห็นคนอื่นคือตัวตลกเป็นผู้เล่นเป็นผู้กำลังจะตาย หรือสัมผัสกับกระบวนการของความตายและความระทมคร่ำ ผู้ชมยังสามารถหัวเราะได้โดยไม่คิดเศร้าหมองอะไร ส่วนในเนื้อหาที่แฝงด้วยมายาคติที่ว่าคนเราไม่อยากจะตาย กลัวตาย แต่เป็นสัจธรรมที่ทุกคนต้องตาย เป็นความกลัวที่เก็บกดเอาไว้ เมื่อมีโอกาที่จะได้สัมผัสความเป็นจริงของชีวิตคือความตายได้ โดยมีตัวแทนคือ ตัวตลกกับการแสดงของเขา คนจึงยอมรับได้กับความตายที่ถูกนำมาเสนอ และเป็นโอกาสของการหัวเราะกับความตายซึ่งเป็นความกลัวที่สุดในชีวิตของมนุษย์

ล้อเลียนเหตุการณ์ค้างในสังคม

ตัวอย่างจาก จี๋เส้นคอนเสิร์ต ตอนอีฮ้วนกวนประสาธ คณะจุ่มจิ้ม ซุปเปอร์โจ๊ก

ชาวฟุ่มพวง ดวงจันทร์ เสียชีวิต จุ่มจิ้มนำมาเล่น

จุ่มจิ้ม : "เจ้าอาวาสให้มาหาวงไปเล่นงานฉลอง
ได้มาหลายวง ทั้งยังยง สายัณห์ แต่มีวงนี้มันมันดจา
วงฟุ่มพวง นี้ ถูกครูบไปติดต่อเอามันดจามาคืน"

หรือ ล้อเลียนเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ

จุ่มจิ้ม : "ขับรถอยู่ มีเด็กมาขายเทป บอกเทปลับพี เห็นจะจะ
ผมก็ถาม เห็นตอนจำลองรัตนจักรหรือเบซ่า เด็กมันบอกเห็นจะจะ
เลยซื้อมา 2 ม้วน วันนี้ขับรถตามหามันทั้งวัน"

แม่งเห็นแต่ยอดมะขามกับวัดพระแก้วทั้งม้วนเลย"

พัฒนาการที่รวดเร็วของสื่อมวลชนในปัจจุบัน ทำให้คนรับรู้ข่าวสารและรายละเอียดสามารถซึมซับความรู้สึกเข้าเป็นความรู้สึกร่วมของสังคมได้ง่าย เหตุการณ์ต่างๆ เหตุการณ์หนึ่งงานอดีตอาจเป็นที่รับรู้และเข้าใจภาพในวงแคบๆ และสั้นๆ แต่เหตุการณ์ต่างๆ ในสังคมปัจจุบันมีความรับรู้และประทับใจได้มากจากการรายงานของบรรดาสื่อมวลชน และรวมถึงการตอกย้ำให้จดจำนึกถึงได้ เช่น ข่าวพฤษภาทมิฬ หรือข่าวการเสียชีวิตของนักร้องลูกทุ่งดัง อย่างพุ่มพวง ดวงจันทร์

การหยิบยกเอาเหตุการณ์ต่างๆ มาล้อเลียน ทำให้คนหัวเราะได้ง่ายเพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นการรับรู้ของผู้คนอยู่แล้ว เมื่อนำมาตัดแปลง เช่น พุ่มพวง ตายไปแล้วแต่จุ่มจิ้มจุ่มรูปให้เอามัดจมาคืน เป็นความขัดแย้งที่ว่า ถ้าคนตายไปแล้วก็ห่อโรหิหรือเป็นการทำบุญไป แต่คำที่ว่า "ให้เอามัดจมาคืน" เป็นการสื่อถึงวัฒนธรรมทุนนิยมที่สืบคลานเข้ามาแล้วขัดแย้งกับวัฒนธรรมเดิม ผิดไปจากกรอบ ทำให้คนหัวเราะได้ ทั้งที่การตายของพุ่มพวง ทำให้คนเศร้าเสียใจทั้งประเทศ เป็นการตอกย้ำมายาคติของความเชื่อดั้งเดิมในเรื่องการโรหิ การทำบุญ การไม่จองเวร การให้อภัยแก่ผู้ตาย รดยทำให้เห็นว่า ความเห็นแก่เงินที่แม้แต่คนตายไปแล้วยังพยายามจุ่มจุ่มให้เอามาคืน เป็นสิ่งที่ชั่วร้าย นำหัวเราะเยาะ

หรือ การล้อเลียนพฤษภาทมิฬมีการอัดเทปเหตุการณ์ระทึกใจมาขาย แล้วโดนหลอก จุ่มจุ่มมาใช้เทปพฤษภาทมิฬบอกความหมายมายาคติ คนจริง เป็นเหยื่อของคนฉลาดในสังคมบริโภคและจรรยาวั้งจะถูกหลอก

เรื่องเกี่ยวกับการพนัน

เช่น จากเทปจีเส็นคอนเสิร์ต ตอนอีฮ้วนกวนประสาท คณะจุ่มจุ่ม ขูปเปอร์เจ็ก

จุ่มจุ่ม : "เปียแซร์ แซร์ตายหมด ส่ง 1,000 เปีย 1,500
เล่นแซร์ไม่เป็น นึกว่าเปียแล้วจบเลย"
"เล่นดัมมีก็รังทั้งคืน บ๊อคแดงก็เสีย บ๊อค 8 เจ้ามือบ๊อค 9"

การพนันเป็นอบายมุขที่สังคมปฏิเสธ แต่ในทางปฏิบัติแล้วก็มีการเล่นการพนันกันทั่วไป เช่น การเล่นแซร์ และเล่นดัมมี ตลอดจนหาหนทางเกี่ยวกับการพนันมาเล่นเพื่อเป็นตัวแทนความหมายของการเสี่ยงโชค การอยากจะทำรวยอย่างรวดเร็วของคน โดยผ่านการเล่นไพ่ เล่นแซร์ แต่เมื่อเล่นไม่เป็นหรือโชคร้ายก็กลายเป็นหนี้เป็นสิน

เรื่องพั่วเมีย

เช่นจากเทพ ยกขบวนฮา ชุดที่ 17 คณะเทพ โพธิ์งาม

เทพ : "ร้อร้อ มาแล้ว อีน้อย ไปไหนมา"

น้อย : "ไปงานพั่วมา"

เทพ : "ไปเผาพั่วมึงรีใจ ใส่ชุดดำเขียว"

นอกจากนี้ยังมีการนำเนื้อหาประเภท เมียหลวง เมียน้อย มาเล่น เรื่องราวของ
ผู้สาว

ตัวอย่างจากชุด อี้อ้วนกวนประสาท โดยจัดให้มีการแต่งงานกันระหว่างหนุ่มสาว
แล้วมีเมียเก่ามาตามในงานแต่งงานเกิดการขับไล่ใส่ใส่ส่งกันมีการยุติปัญหาโดยการให้เงินเคลียร์
กัน

การแต่งงาน การหาคู่ครอง ชีวิตคู่

จุ่มจิ้ม : "ก่อนแต่ง มันเดินตามเราด้อย ด้อย ด้อย แต่งแล้วเราเดินตามมัน"
 "ไปเที่ยวห้าง ลิฟท์เต็ม ไปด้วยลิฟท์ทำให้ แต่งแล้ววะซื้อรองเท้า
 ถุงเดียว แมงทั้งเราเลย"
 "ก่อนแต่งหมาเห่า เตะหมา พอแต่งแล้ว หมาเห่าโอดก๊ิบเราเลย
 หาว่าเราเดินลากเกี้ยวให้หมาตื่น"

หรือตัวอย่างจากเทพเจ้าเส้นคอนเสิร์ต ตอนอี้อ้วนกวนประสาท คณะจุ่มจิ้ม ชูบเบอร์จ๊ก

คู่ : "เข้าหอเข้าทำอะไรกันเธอ"
 พ่อ : "เข้าหอก็เปลี่ยนเสื้อผ้า"
 คู่ : "เสร็จแล้วเข้าทำอะไรกันอีกเธอ"
 พ่อ : "บิดไปเลยลูก"
 คู่ : "บิดไปแล้วทำอะไรอีกเธอ"
 พ่อ : "บิดไปแล้วก็ถอดผ้า"
 "ถ้าอยากรู้มากกว่านี้ ก็ไปถามยายมึงดูก็แล้วกัน" หรือ

เทพ : "อี้อย มึงซัคนนี้ เวลาไปไปคนไหน"
 น้อย : "พี่เทพว่ามีผัวเงินจะเป็นอะไรมัย"
 เทพ : "มีผัวเงินลาภมาก"

ตกลงในเรื่องผัวเมีย คู่ครอง และการแต่งงานมาเป็นเนื้อหาสาระอันลักษณะ
 ของคู่สาว การปฏิบัติที่ไม่เหมือนเดิมของผู้ชายที่มีต่อผู้หญิงหลังการแต่งงาน เช่น ก่อน
 แต่งหมาเห่า เตะหมา พอแต่งแล้วหมาเห่า เตะเมีย ุดยตลกสื่อความหมายแฝงถึงการ
 ปฏิบัติตนของสามีที่มีต่อภรรยาในสังคมไทยโดยทั่วไปว่ามักจะไม่เหมือนเดิม ขณะที่แสดงความ

หมายทางมายาคติที่ผู้ชายเป็นใหญ่และสามารถมีเมียได้อย่างได้ เจ้าชู้ได้ ในขณะที่ผู้หญิงต้องซื้อสัตย์ และถูกกดขี่ต่ำกว่าฝ่ายชายโดยอยู่ในบังคับบัญชา

เรื่องส่วนตัวของผู้แสดง

บางครั้งผู้แสดงตกลงมักจะนำเรื่องส่วนตัวของผู้แสดงด้วยกัน มาเล่นให้เกิด ความขำ โดยใช้ลักษณะของการเล่าให้ผู้ชมฟัง

เช่นจากเทพฮาสะบัน มันระเบิด ชุดที่ 56 คณะเรนต์ เชิญยิ้ม

เรนต์ เชิญยิ้ม : "เห็นไอ้ถั่วแระหน้าตามันอย่างนี้ เมียมันมีผัวตั้งหลายคน"

หรือจากเทพจีเส้นคอนเสิร์ต ตอนอี้อ้วนกวนประสาธ คณะจุ่มจุ่ม ชูบเบอร์เรจิก

จุ่มจุ่ม : "าหนบอกว่าไปเลี้ยงวัว เปิดร้านข้าวต้ม าราวย แล้วทำมากลับมา เล่นตลกอีกสะ"

"ก็เพราะมันเจ็งร้านเจ็งนี้ครับ จน เลยต้องมาเล่นตลกอีก" หรือ

จุ่มจุ่ม : "ไอ้เฮ็ดดี ำให้เด็กโรงแรมไปตามผู้หญิงมานอนด้วย มันอาบน้ำประ แบังคลุมโรงนอน พอผู้หญิงขึ้นมา มันเปิดออกมา เด็กตกใจลงใบ ดำน้อย นึกว่าให้มันนอนกับผี" หรือ

เทพ : "ถ้าเกิดว่าเรามีแฟนอยู่มันก็ดี เหมือนอย่างอื่นน้อย เมื่อก่อนมี เดี่ยวนี้ไม่มี ฉี้เองก็เริ่มติดขัดแล้ว"

เรื่องล้อเลียนวรรณกรรม

เช่นการนำเอาวรรณกรรมมาเล่น ตัวอย่างจากชุด เทพ โพธิ์งาม นำเอา
วรรณกรรมแสนแสนมาเล่น

เรื่องความจน ความรวย

ตัวอย่างจากเทปชุด ชูบเปอร์โจ๊ก คณะชูบเปอร์โจ๊ก / เพชร ดาราฉาย

ชง : "เศรษฐีสมัยเก่าไม่ใส่เสื้อ นุ่งผ้าม่วง ใจกระเบน"
"การวางตัวต่างกันระหว่างคนรวยกับคนจน"
"คนจนเดินเหลือบมอง ระวางเจ้าหนี้"
คนรวยเดินไม่ถนัด เพราะไม่เคยรวยเลย"

ล้อเลียนสุภาษิต

ตัวอย่างจากเทปจีเส็นคอนเสิร์ต ตอนอีฮ้วนกวนประสาธ คณะจุ่มจุ่ม ชูบเปอร์โจ๊ก

จุ่มจุ่ม : "เสียทองเท่าหัว ไม่ยอมเสียหัวให้ใคร"
"เสียทองเท่าหัวมาเอาหัวไป"
"หัวช่างแม่ง ทองบาทละเกือบห้าพันแล้ว"

เรื่องการต่อสู้

ตัวอย่างจากเทปฮาสุตจิต ชุดที่ 2 คณะชูศรี ป้าต๊อก

ล้อต็อก : "กูไปล่อกับเมียมันมา 3 ต่อหนึ่ง"

เด็ก : "นายคนเดียวหรือ"

ล้อต็อก : "มัน 4 กู 1"

เด็ก : "พลเป็นไง"

ล้อต็อก : "ตกร้าไป 2 วึ่งหนีไป 2"

เด็ก : "หนี เพราะนายต่อมัน"

ล้อต็อก : "เปล่า เอาไม้ไล่ตีมัน"

เด็ก : "ร้ช ดีหมานี้หว่า"

เรื่องอายุ

ตัวอย่างจากเทพฮาสุตจิต ชุดที่ 2 คณะครู ป่าต็อก

เด็ก : "เฮ้ย นายอายุเท่าไรล่ะ"

ล้อต็อก : "17 ร้วย 17 เมื่อสมัย 60 ปีรันน"

เรื่องเกี่ยวกับการประกวดคัดเลือก

ตลก มักจะนำการประกวด การแข่งขัน การคัดเลือก ดาราแสดงภาพยนตร์ นักร้อง เพื่อไปอัดเทป แล้วให้ตลกแต่ละคนแสดงความสามารถเข้าร่วม ทั้งนี้โดยมีคณะกรรมการตัดสิน และมักจะเน้นการคัดเลือกการแสดงไปในทางเพศ เช่น

จากเทพชุดรูปเปอร์เจ็กร่วมกับเพชร ดาราฉาย

จัดเป็นการหาตัวนางเอก พระเอก ไปเล่นหนังรอยเอา 2 คน มาทำเป็นฉาก เขาพิงกัน แล้วให้ผู้หญิงป็น

การพูดถึง เรื่องสถานที่ที่แสดง

ตลกแสดงที่ไหนก็มักจะมีเรื่องแซวสถานที่นั้นๆ เช่น จากเทพซูดซูปเบอร์ร็อก / เพชร ดาราฉาย

จุ่มจุ่มร้องเพลงแซววิสุทธิกษัตริย์คาเฟ่

"ขอบคุณครับ ขอบคุณ ขอบคุณครับ ขอบคุณ

พวกเราชาววิสุทธิกษัตริย์ หากท่านมาเราก็ขอบคุณ

อาหารที่นี้ก็แพง ชาร์จก็แพงนะคุณ

แอร์ก็ไม่ค่อยเย็น ไม่จำเป็นไม่ต้องมาหอรอกคุณ"

จากเนื้อหาที่ตลกนำมาเสนอในส่วนของเรื่องส่วนตัวผู้แสดง การล้อเลียน
วรรณกรรม ความจน ความรวย ล้อเลียนสุภายิต เรื่องการต่อสู้ เรื่องอายุ การ
คัดเลือกสถานที่ที่แสดง ตลกนำเนื้อหาเหล่านี้มาเล่นเพื่อให้เกิดความหมายที่ผิดไปจากความ
หมายเดิม ทำให้คนเกิดเสียงหัวเราะ ซึ่งกล่าวโดยสรุปได้ว่า เนื้อหาของการแสดงตลก
ที่พบในงานสื่อวิทัศน์เป็นการเล่นกับเรื่องราวต่างๆ ในชีวิตประจำวันโดยการหยิบยกขึ้นมา
ใช้คำพูดหรือการแสดงดัดแปลงให้ผิดไปจากความคาดหวังเดิม ทั้งนี้ โดยมุ่งหมายให้เกิดความ
สนุกสนานบันเทิงเป็นหลัก มิได้มีความมุ่งหมายไปในทางต่อต้านสังคม การเมือง หรือการ
รณรงค์ต่อต้านในเรื่องหนึ่งเรื่องใด เป็นการแสดงเพื่อความพึงพอใจเพียงส่วนเดียว เนื้อหา
ที่นำมาเสนอหยิบยกเรื่องใกล้ตัวเพื่อใช้บริบทร่วมกันกับผู้ชม ให้สามารถติดตามเรื่องราวได้
และสามารถสนุกกับเรื่องราวเนื้อหาที่นำมาเสนอได้

เนื้อหาของตลกที่นำมาเล่นเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง
หัวเมีย เพศ ความจน ความรวย ความอับลัษณ์ ความตาย เนื้อหาเหล่านี้ล้วนแต่เป็น
ความจริงในโลกที่คนไม่อยากจะยอมรับ แต่เมื่อคนต้องการความเพลิดเพลิน การแก้ปัญหา
ต่างๆ มาพูดผ่านการแสดงตลก ทำให้คนขบขันและได้หัวเราะเยาะกับความจริงที่ไม่มีจุดจบ

แน่นอน ดังที่ CALLIOS ได้กล่าวไว้ ขณะเดียวกันก็ได้กลบเกลื่อนความทุกข์ความไม่สบายใจได้ด้วย ดังนั้น ตลกจึงได้รับความนิยม เพราะช่วยให้คนได้รับความเพลิดเพลินและหลบไประบายจากโลกของความเป็นจริงชั่วคราว

จากข้อมูลที่ผู้วิจัยได้นำมาแยกแยะและได้จัดกลุ่มเนื้อหาที่ตลกมักนำมาแสดง พบว่ามีการแสดงเนื้อหาที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ เรื่องเชื้อชาติ เรื่องปมด้อยและความพิการของร่างกาย เรื่องเสื้อผ้าการแต่งกาย การตัดแปลงเนื้อเพลงหรือการล้อเลียนเพลง เรื่องความตาย ศพและความโรคร้าย ล้อเลียนเหตุการณ์ดังในสังคม เรื่องการพนัน เรื่องหัวเมีย เรื่องการแต่งงานหรือชีวิตคู่ เรื่องส่วนตัวผู้แสดง เรื่องล้อเลียนวรรณกรรม เรื่องความจน ความรวย เรื่องล้อเลียนสุภาษิต เรื่องการต่อสู้ เรื่องอายุ เรื่องการประทุษหรือคัดเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง เรื่องสถานที่แสดง ทั้งหมดที่ได้แยกไว้ เมื่อนำกรอบแนวคิดในเรื่องตรรกะของตลกมาเทียบเคียงพบว่าสอดคล้องกับแนวคิดในส่วนที่ว่า เนื้อหาเหล่านี้เป็นการเล่นตลกโดยอาศัยเรื่องราวในชีวิตประจำวัน ซึ่งครอบคลุมตั้งแต่เรื่องส่วนตัว เรื่องสาธารณะ เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น ทั้งนี้มีเหตุผลที่สนับสนุนในส่วนที่ว่า เป็นเรื่องราวทั่วไปที่เกิดขึ้น และทั้งผู้แสดงตลกและผู้ชมอยู่ในบริบทเดียวกัน หรือมีประสบการณ์ร่วมกัน เมื่อนำมาแสดงให้ผิดไปจากความเป็นจริง ทำให้เกิดความหมายใหม่จากกรอบเดิม ทั้งนี้ โดยอาศัยภาษาช่วยทำให้เกิดการสื่อความหมายใหม่ และเป็นที่เทียบเคียงเข้าใจได้ระหว่างความเดิมกับความหมายใหม่ของผู้ชม จึงทำให้เกิดเสียงหัวเราะขึ้นได้ ซึ่งจริงๆ แล้วที่ยกตัวอย่างมาเป็นการแยกส่วนเพื่อการวิเคราะห์ แต่การที่คนจะเกิดความตลกนั้น ต้องพิจารณาองค์รวมโดยต้องดูถึงตัวคนแสดง เวลา สถานที่ วัฒนธรรม มาประกอบกันเข้าจึงจะทำให้เกิดสถานการณ์ตลกขึ้นได้

ด้วยพื้นฐานความเป็นมาของตลกไทย ที่มาจากการสวดคฤหัสถ์ในอดีต สามารถพิจารณาถึงลักษณะโครงสร้างตลกไทยได้ว่า อาศัยโครงสร้างแบบกลุ่มดังจะเห็นได้ว่า ตลกที่นำมาศึกษาและแสดงจริงอยู่ในสถานบันเทิงมีมากกว่า 2 คนขึ้นไป จึงมีลักษณะการแสดงแบบผู้กระทำกับผู้ถูกกระทำ อีกทั้งการแสดงตลกนั้นไม่มีระบบการแสดงที่เป็นกฎเกณฑ์ตายตัว ผู้แสดงต้องอาศัยลักษณะของการจำอวด คือการจดจำและนำมาประยุกต์ใช้ การแสดงจึงสอดคล้อง

คล้องกับการแสดงแบบทเปิด (IMPROVISATION) ทั้งนี้ได้จัดวางโครงสร้างการแสดงอย่างเป็นหน้าที่โดยที่โครงสร้างนี้ผู้แสดงตกลงอาจจะรู้หลักการหรือไม่รู้หลักการ แต่รู้ว่าตนเองต้องแสดงหน้าที่อะไร คล้ายคลึงกับการแสดงละครที่ต้องมีโครงสร้างการแสดงแบบหน้าที่ของพระเอก ผู้ร้าย นางเอก ตัวอิจฉา ผู้ช่วยพระเอก ในการแสดงตกลงก็เช่นเดียวกัน จากการศึกษาพบว่าใช้โครงสร้างการแสดงที่เรียกว่า ตัวบู แม่คู่ มีตัวหลักๆ เรื่องคล้ายพิธีกร และมีแม่คู่คอยรับมุขต่างๆ และยังประกอบด้วยตัวเดิน ตัวเจ็บตัวร้อง และตัวอีสานที่จะมาช่วยบรุงการแสดงให้สนุกสนาน ซึ่งพบว่า ในแต่ละทีมแสดงตกลงที่นำมาศึกษามีการแบ่งหน้าที่ตามโครงสร้างตัวบู แม่คู่ ดาเนินเนื้อเรื่องไปในลักษณะทเปิด แต่ในบางครั้งการแสดงก็มีแกนเรื่อง เช่น การแสดงแบบล้อวรรณกรรม ซึ่งเนื้อหาที่ตกลงนำมาแสดงนั้นเป็นการนำเรื่องราวในชีวิตประจำวันมาประยุกต์และใช้ภาษาช่วยในการแสดงให้เกิดความสนุกสนาน